

Arrest

nr. 129 533 van 16 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het College van Burgemeesters en Schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de *“mondelinge weigeringsbeslissing van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie middels volmacht door de stad Antwerpen van 11 september 2014”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BAKI Samir, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE die, loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

Volgens het verzoekschrift zou verzoeker, los van een beperkte periode in de jaren tachtig waarin hij legaal in het land zou verbleven hebben, gedurende 30 jaar illegaal in België verbleven hebben. Verzoeker zou blijkens zijn verklaringen een vestigingsaanvraag hebben ingediend in functie van zijn

Belgische vader bij de stad Antwerpen. De aanmelding dateert van 4 juli 2014. Het loket vreemdelingenzaken heeft bij brief van 18 juli 2014 vervolgens een afspraak gepland op 11 september 2014. Op datum van 15 juli 2014 werd verzoeker aangehouden en overgeplaatst naar het centrum voor illegalen in Merksplas.

Op 11 september 2014 heeft verzoekers raadsman zich dan aangeboden bij de gemeente Antwerpen teneinde de belangen van zijn cliënt bij volmacht te behartigen.

De gemeente Antwerpen heeft deze aanvraag mondeling geweigerd met de mededeling dat een aanvraag middels volmacht niet mogelijk zou zijn. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens geen aanvechtbare rechtshandeling en stelt dienaangaande het volgende:

“Verzoeker vecht als bestreden beslissing de beweerde mondelinge weigering om een aanvraag gezinshereniging in heroverweging te willen nemen op 11.09.2014.

De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij een verkeerde voorstelling van de feiten geeft. Immers, er werd op 11.9.2014 geen weigeringsbeslissing genomen door de burgemeester van de stad Antwerpen.

De raadsman van de verzoekende partij heeft zich op 11.09.2014 aangemeld bij verweerder, en er werd een nieuwe afspraak gemaakt. Dit blijkt ook uit een interne nota van de stad Antwerpen (stuk 1).

Het bestaan van de beweerde ‘mondelinge beslissing van 11.09.2014 wordt derhalve niet aangetoond.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001,83).

Zodoende is de vordering van verzoeker gericht tegen de beweerde doch niet-aangetoonde ‘mondelinge weigering’ van 11.09.2014, zonder voorwerp.”

2.2. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zijn verblijfsaanvraag weigert in ontvangst te nemen en hij door de bestreden beslissing gescheiden wordt van zijn vader, moeder, broers, zoon en echtgenote. Hij stelt dat hij het recht heeft om een verblijfsaanvraag tot gezinshereniging in te dienen met zijn vader, hetgeen door de bestreden beslissing wordt belemmerd. Verzoeker benadrukt dat aan hem een bijlage 19ter diende te worden overhandigd, minstens diende hij een bijlage 19quinquies of bijlage 15 te ontvangen waardoor hij over een tijdelijk verblijfsrecht zou beschikken.

2.3. De Raad stelt vast dat, nog daargelaten dat er *in casu* geen verwijderingsmaatregel aan de orde is, een beroep tot nietigverklaring krachtens de artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot voorwerp dient te hebben. Hetzelfde geldt voor het indienen van een vordering tot schorsing. Voor het begrip “beslissing” of “bestuurshandeling” kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft: teruggrijpend naar de onderwijl klassiek geworden definitie van het arrest Vranckx wordt bedoeld een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (vaste rechtspraak: zie J. Baert en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 14) (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 93).

Er dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, er geen aanwijzingen zijn dat de verwerende partij weigert een gedane aanvraag gezinshereniging in ontvangst te nemen. Dit wordt eveneens bevestigd door het mailverkeer tussen de verschillende Antwerpse stadsdiensten in bijlage bij het verzoekschrift.

Bovendien kan worden vastgesteld dat volgens de eigen verklaringen van verzoeker hij, met uitzondering van een kort verblijf in Marokko in 2007, al sedert 1999 illegaal in het land verblijft en desondanks wacht tot juli 2014 om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Verzoeker toont weliswaar aan dat hij een verzoek om een afspraak heeft ingediend bij de dienst vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen maar toont niet aan dat hij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, laat staan dat werd beslist over te gaan tot het weigeren om dergelijke aanvraag in ontvangst te nemen.

Gelet op het tijdstip van de indiening van onderhavig beroep komt het de Raad voor dat verzoekers' wens om zijn repatriëring tegen te houden gebeurt via het trachten aan te tonen dat er een mondelinge beslissing bestaat. Verzoekers repatriëring vloeit voort uit het gegeven bevel van 15 juli 2014 - dat ondertussen reeds het voorwerp uitmaakte van een procedure tot schorsing bij UDN waarbij de Raad de vordering bij arrest 127.299 van 22 juli 2014 heeft afgewezen - ter gelegenheid waarvan verzoeker ook werd vastgehouden. Verzoeker wacht blijkbaar zelf meer dan vijftien jaar alvorens een aanvraag "gezinshereniging" in te dienen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker volgens zijn eigen verklaringen sedert 1999 illegaal in het land verblijft. Dergelijke handelswijze is niet ernstig.

Dat verzoeker zal gescheiden worden van zijn "Belgische familieleden" vloeit voort uit een verwijderingsmaatregel, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. en niet uit wat verzoeker omschrijft als zijnde de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de verzoeker het bestaan van een beslissing, die rechtsgevolgen sorteert, niet aannemelijk maakt. Bijgevolg is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk. De exceptie door de verweerder opgeworpen is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizendveertien door:

mevr. A.VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

A. VAN ISACKER